

[Liss Grooss]

Udgangspunktet må være borgernes retssikkerhed, og vi mener, det nye forslag om klageadgang m.m. kan gavne skatteyderne samt forkorte klagevejen.

CD vil også gerne se på klagesystemet for de mange, så vi er naturligvis opmærksom på den diskussion, der foregår i øjeblikket om, hvorvidt man skal kunne klage direkte til de regionale statslige skatteråd. Denne diskussion finder vi interessant, men vi har endnu ikke afklaret vores holdning til dette problem.

Til slut kan jeg meddele, at både CD og Kristeligt Folkeparti kan stemme for forslaget.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for den principielle tilslutning til lovforslaget, som er tilkendegivet fra et flertal her i Tinget.

Forslaget går jo ud på dels at begrænse det offentliges adgang til at appellere landsretsdømme til Højesteret, dels at tillade brug af syn og skøn til afgørelse af visse værdiansættelses-spørgsmål allerede under behandlingen ved Landsskatteretten. Efter de gældende regler kan syn og skøn først bringes i anvendelse, når sagen indbringes for de almindelige domstole.

Jeg har forstået, at der har været almindelig enighed om, at denne udvidede adgang til at bruge syn og skøn er en fornuftig og rigtig ting, der bør gennemføres. Fordelen ved, at der allerede i Landsskatteretten kan anvendes syn og skøn, er jo, at vi på den måde kan få en hurtigere afgørelse af tvistigheder mellem skatteyderne og skattemyndighederne i en række af de sager, hvor der er tale om skønsmæssige værdiansættelser. Det er derfor helt oplagt, at denne udvidede adgang til at anvende syn og skøn også medvirker til at afkorte skattesagernes behandlingstid.

Den anden del af forslaget handler om at begrænse det offentliges adgang til at appellere landsretsdømme til Højesteret, og jeg vil godt om det principielle i dette forslag slå fast, at det synspunkt, som regeringen hermed giver udtryk for, er, at hvis der er uklarhed om en skattebestemmelse, skal denne uklarhed ikke bringes ud af verden ved, at en skatteyder skal trækkes igennem først det administrative klagesystem og derefter en domstolsbehandling, for at man så ved domstolenes hjælp kan få en afklaring af, hvad der skal forstås ved den pågældende lovbestemmelse.

Regeringen finder, at såfremt der er uklarhed om fortolkningen af lovbestemmelser, har Folketinget den opgave at sørge for at udrydde den uklarhed, og det skal ikke ske ved – som udgangspunkt i hvert fald – at en skatteyder skal trækkes gennem skattesager måske i 8–9 år, inden de finder deres afslutning. Det har vi jo set i de mest grelle tilfælde.

Jeg tror, det var fru Pia Gjellerup, der talte om, at vi »bryder med parternes processuelle ligestilling«, sådan blev det udtrykt. Jamen hvad er nu det for noget? Der er jo ikke ligestilling. Det er ikke 2 lige parter, der står over for hinanden. Det er en skatteyder over for det store offentlige system. Der er ikke ligestilling. Der er behov for, at vi tager større hensyn til, om jeg så må sige, den lille part i denne sag, nemlig skatteyderen, og derfor er det nødvendigt at indføre denne appelbegrænsning. Det vil også medvirke til en kortere sagsbehandlingstid for nogle skattesager.

Så er det selvfølgelig rigtigt, som både fru Pia Gjellerup og hr. Jens Thoft var inde på, at der ikke er tale om et stort antal sager. Det er vi fuldstændig enige om. Man kunne sige, at heldigvis er det da ikke så mange sager, der trækkes så mange år gennem systemet. Men der er tale om en principielt vigtig tilkendegivelse med et sådant lovforslag.

Så spørger hr. Jens Thoft: Kunne den til enhver tid siddende skatteminister da ikke bare rent administrativt praktisere disse principper om appelbegrænsning? Her kan jeg give hr. Jens Thoft den oplysning, at det gør jeg rent faktisk også. Det er klart, at når jeg har den opfattelse, at hvis en skatteyder har fået medhold, så bør sagen blive ved det, så skal det offentlige ikke fortsætte skattesagen mod skatteyderen, og så praktiserer jeg naturligvis også dette i den daglige forvaltning, men regeringen føler, at det er meget væsentligt, at dette princip også knæsættes i lovgivningen. Jeg kunne jo så lidt spøgefuldt føje til, at selv om det både er regeringens og min bestræbelse, at jeg i en rum tid bestrider den post, som jeg har i øjeblikket, og dér også kan praktisere appelbegrænsningen, er der jo ingen garanti for, at det varer evigt – det vil hr. Jens Thoft nok give mig ret i – og så kan det være meget værdifuldt, at et sådant princip er knæsat i lovgivningen, sådan at også mine efterfølgere kan blive beriget af den tankegang, som ligger bag det lovforslag, som vi her har til behandling.